

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ยาและปัญหาการใช้ยาในทางที่ผิดนั้น ผู้วิจัยได้ค้นคว้าผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศไว้ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

พ.ศ. 2518 นายแพทย์ ฟน แสงสิงแก้ว (2518: 3) ได้ทำการวิจัย

เรื่อง การวิจัยสำรวจนักเรียนไทยติดยาพบว่า

1. ในจำนวนนักเรียนทั้งหมด ร้อยละ 23 เคยใช้ยาเสพติด และร้อยละ 6 ที่ยังคงใช้ยาเสพติดอยู่
2. ในจำนวนนักเรียนที่ติดยาร้อยละ 94 เป็นชาย และร้อยละ 6 เป็นหญิง
3. บิดามารดาของนักเรียนที่ติดยาส่วนใหญ่ติดยาสูบหรือสุรา
4. นักเรียนที่ติดยาเสพติดนั้นส่วนมากมักติดยาสูบหรือสุรามาก่อน นอกจากนั้นยังเคยใช้กัญชา บาร์บิตูเรท และแอมเฟตามีนมาบ้าง
5. นักเรียนที่ติดยาเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่ไม่ติดยา
6. นักเรียนที่ติดยาคิดว่าตนได้รับความรักและการดูแลจากบิดามารดาน้อยกว่าเพื่อน ๆ มีมากกว่านักเรียนที่ไม่ติดยาเสพติด
7. เมื่อมีปัญหาส่วนตัวนักเรียนที่ติดยามักจะปรึกษาเพื่อนมากกว่าที่จะปรึกษากับบิดามารดาและครูอาจารย์
8. จำนวนหนึ่งในสี่ของนักเรียนที่ติดยา เริ่มใช้ยาด้วยตนเองและมีประมาณครึ่งหนึ่งที่มีเพื่อน เป็นผู้ชักจูงให้ใช้ยา
9. นักเรียนที่ติดยาส่วนใหญ่ได้ยาจากเพื่อนมากกว่าที่จะซื้อยาด้วยตนเองและมีเพื่อนมากกว่านักเรียนที่ไม่ติดยา

10. นักเรียนที่ติดยาได้รู้เรื่องเกี่ยวกับยาเสพติดจากโรงเรียนและเพื่อน

- มากกว่านักเรียนที่ไม่ติดยา

11. ประมาณครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมดยังต้องการความรู้เพิ่มเติม

เกี่ยวกับยาเสพติด และนักเรียนที่ติดยาส่วนใหญ่ไม่เคยตั้งโทษหรือกระทำผิดกฎหมาย
อื่นใด

12. ระยะติดยานั้นเริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากชั้นมัธยม 2-5 นั้น
ปริมาณการติดยาจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก การเพิ่มมีปริมาณสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดคือ ตั้งแต่
วิทยาลัยเทคนิคปีที่ 1 และมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปีที่ 4

13. เหตุผลสำคัญในการไม่ใช้ยาเสพติดของนักเรียนที่ไม่ติดยานั้น ได้แก่
การเห็นว่า ยาเสพติดนั้นเป็นอันตราย กลัวว่าจะทำให้ร่างกายทรุดโทรม และไม่สนใจ
ที่จะใช้ยาเสพติด

พ.ศ. 2521 มาณี สมิธสัมพันธ์ และคณะ (2521: ก) ได้ทำการวิจัย
เรื่องค่านิยมทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการติดยาเสพติดให้โทษ
พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ ๑๑ มีค่านิยม "ไม่ดี" ต่อการติดยาเสพติดให้โทษ โดยต้องการ
ที่จะห่างไกลจากยาเสพติดให้โทษมากที่สุด และรู้สึกว่สิ่งที่เสียหายมากที่สุดที่ประเทศไทย
ได้ชื่อว่า เป็นแหล่งที่มีการผลิตและจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ และถือว่ เป็นความผิดพลาด
ของผู้ผลิตและเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่สอดส่องไม่ทั่วถึง สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยม "ไม่ดี"
ต่อการติดยาเสพติดให้โทษโดยต้องการให้ห่างไกลจากยาเสพติดให้โทษเพราะ เชื่อว่
จะเกิดอันตรายต่อสุขภาพ เกรงว่จะกระทบกระเทือนจิตใจบิดามารดา กลัวถูกลงโทษ
ตามกฎหมายบ้านเมืองและ เห็นว่ขัดต่อศีลธรรมและศาสนาอีกด้วย ส่วนสาเหตุที่
กลุ่มตัวอย่าง เห็นว่ทำให้เกิดการติดยาเสพติดให้โทษนั้นส่วนใหญ่เกิดจากความอยากรู้
อยากเห็น อยากทดลองและบุคคลที่ติดยาเสพติดมักมีลักษณะที่ไม่น่าเชื่อถือและน่ารังเกียจ
อิทธิพลที่กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยม "ไม่ดี" เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษคือข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้
จากครู เพื่อน และนิทรรศการยาเสพติด

พ.ศ. 2521 เสรีน ปุณณะหิตานนท์ (2521: 44) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อยาเสพติดและการประเมิณเกี่ยวกับประสิทธิผลของวิธีการป้องกันและให้การรักษาพบว่า

1. การใช้ยาต้องห้าม เพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะ เฮโรอีนได้เพิ่มมากขึ้นเป็นหลายเท่าในโรงเรียนทุกประเภท รวมทั้งการใช้ยาเสพติดประเภทโดยเฉพาะยานอนหลับ
2. การใช้ยาแก้ปวดและเหล้าแห้งในหมู่นักเรียนลดลง ส่วนการใช้ แอลกอฮอล์ ได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในโรงเรียนสามัญ และการใช้ยาเสพติดที่ไม่ค่อยได้ยินชื่อเพิ่มมากขึ้นในนักเรียนชั้นมัธยมปลาย
3. สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครู การใช้ยาส่วนมากลดลงยกเว้นเหล้าแห้งและยาระงับประสาท
4. ในกลุ่มเยาวชนที่ประกอบอาชีพแล้วจะมีการใช้กัญชา ผีน และยาระงับประสาทคล้ายคลึงกับของนักเรียน แต่การใช้เหล้าแห้งนั้นน้อยกว่ามาก ส่วนยาแก้ปวดจะใช้มากกว่ากลุ่มนักเรียน
5. นอกจากนั้นยังพบว่าสถานการณ์แวดล้อมในการดำรงชีวิตและการหาายมาได้โดยง่ายมีบทบาทสำคัญในการเป็นสาเหตุของการมีประสบการณ์ในครั้งแรกในทางตรงข้ามอิทธิพลของเพื่อน และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ได้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับกลุ่มที่ไม่ใช้ยา การที่ไม่มีความสนใจและความกลัว ผลร้ายก็ยังคง เป็นปัจจัยสำคัญอย่างแท้จริงในการไม่ยอมทดลองยาไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม

พ.ศ. 2524 จลาต ธีรพัฒน์ และคณะ (2523:1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระบาดวิทยาของยาแก้ปวดในชุมชนชนบท โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางจิตวิทยา สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และบุคคลในการใช้ยาแก้ปวดเป็นประจำ โดยเก็บข้อมูลจากตึกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ในรายงานที่แพทย์วินิจฉัยว่ามีแนวโน้มจะเป็นโรคระบบย่อยอาหาร 404 รายพบว่า ผู้ใช้ยาแก้ปวดมีอายุมากกว่า 11 ปี มีแนวโน้มของการปวดท้องก่อนหรือหลังอาหารและบางรายเคยเป็นผลในกระเพาะอาหาร นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในหมู่บ้าน

นอกเขตสุขภาพิบาลของอำเภอสูงเนินอีก 6 แห่งพบว่า ร้อยละ 16.00 ใช้ยาแก้ปวด เป็นประจำ และร้อยละ 53.00 มีแนวโน้มของโรกระบบทางเดินอาหาร อายุที่ใช้ ยาแก้ปวดมาก คือ 50-54 ปี และผู้ใช้มักดื่มสุราด้วย

พ.ศ. 2524 รุจิร ภูสาระ (2524: 79) ได้ทำการวิจัยเรื่องค่านิยม ทางสังคมของเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติดพบว่า

1. การเปรียบเทียบค่านิยมของคนที่ดียาเสพติดและไม่ติดยาเสพติดปรากฏว่า ผู้ไม่ติดยาเสพติดมีค่านิยมสูงกว่าพวกที่ดียาเสพติดในด้านคะแนนรวม ประชญา สุขภาพ การปราบปรามยาเสพติด เศรษฐกิจและการให้การศึกษา ส่วนค่านิยมทางด้านการรักษา ศาสนาและการคบเพื่อน เยาวชนทั้งสองกลุ่มมีค่านิยมที่ไม่แตกต่างกัน

2. ในกลุ่มคนที่ดียาเสพติด ผู้ที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี ผู้ที่ดียาในระยะ 1-5 ปี และผู้ที่รักษาในโรงพยาบาลมีค่านิยมทางสังคมในด้านคะแนนรวมสูงกว่า เมื่อนำเอา คะแนนในด้านต่าง ๆ มาเปรียบเทียบกันพบว่าในด้านประชญา ผู้ติดยาเสพติดทุกกลุ่มมีค่านิยม ไม่แตกต่างกัน ด้านสุขภาพ ผู้ที่ดียาไม่ถึงหนึ่งปีมีค่านิยมสูงกว่าผู้ที่ดียาเสพติดมาแล้ว 5 ปี ด้านการรักษาผู้ติดยาเสพติด ผู้ที่มีอายุ 21 - 25 ปี มีค่านิยมที่จะรักษาใน โรงพยาบาลมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ผู้ที่อยู่ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่านิยมในด้านนี้สูงกว่าผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และในภาคกลาง ชายมีค่านิยมที่จะ รักษาตัวในโรงพยาบาลมากกว่าหญิง ผู้ที่รักษาตัวในโรงพยาบาลมีค่านิยมรักษาตัวใน โรงพยาบาลมากกว่าในสำนักสงฆ์ ด้านศาสนาผู้ที่อยู่ในระดับประถมศึกษามีค่านิยม สูงกว่าผู้ที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษา และผู้ที่รักษาในสำนักสงฆ์มีค่านิยมด้านนี้สูงกว่าพวกที่ รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ด้านการปราบปรามผู้ที่มีอายุ 15-20 ปี มีค่านิยมว่าการ ปราบปรามจะช่วยแก้ปัญหาเสพติดมากกว่าพวกที่มีอายุมากกว่าผู้ที่ดียาเสพติดเกินกว่า 5 ปี มีค่านิยมต่ำกว่าผู้ที่ดียาเสพติดในระยะน้อยกว่า และผู้ที่ดียาเพราะเพื่อนชวนมี ค่านิยมสูงกว่าพวกที่ดียาเพราะอยากลอง ด้านเศรษฐกิจทุกกลุ่มมีค่านิยมไม่แตกต่างกัน และด้านการให้การศึกษา คนที่มีอายุ 21-25 ปี มีค่านิยมสูงกว่าคนที่มีอายุ 15-20 ปี

3. การเปรียบเทียบค่านิยมในกลุ่มผู้ที่ไม่ติดยาปรากฏว่า คะแนนรวมของค่านิยม ผู้ที่อยู่ภาคเหนือสูงกว่าผู้ที่อยู่ภาคใต้ และค่านิยมของหญิงสูงกว่าของชายเมื่อพิจารณาค่านิยม ในด้านต่าง ๆ แล้วปรากฏว่าด้านปรัชญาหญิงมีค่านิยมสูงกว่าชาย ด้านสุขภาพค่านิยมใน ทุกกลุ่มไม่แตกต่างกัน ด้านการรักษาผู้ติดยาเพศหญิงนิยมที่จะรักษาตัวในโรงพยาบาล มากกว่าเพศชาย ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่านิยมสูงกว่าผู้ที่อยู่ในภาคใต้ และหญิงมีค่านิยมสูงกว่าชาย ด้านศาสนาผู้ที่มีอายุ 21-25 ปี มีค่านิยมสูงกว่าผู้ที่มีอายุ 15-20 ปี ด้านการปราบปราม มีค่านิยมที่ไม่แตกต่างกัน ด้านการคบเพื่อน ผู้ที่อยู่ในภาคเหนือและภาคกลางมีค่านิยม สูงกว่าผู้ที่อยู่ในภาคใต้ ด้านเศรษฐกิจผู้ที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษามีค่านิยมต่ำกว่า ผู้ที่มีการศึกษาระดับศึกษาผู้ใหญ่ วิทยาลัยครูและประถมศึกษา ด้านการศึกษาผู้ที่มีการศึกษา ระดับวิทยาลัยครูมีค่านิยมสูงกว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา การศึกษาผู้ใหญ่ มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา โดยมีค่านิยมต่างกันเรียงตามลำดับ ผู้ที่มีอายุ 15-20 ปี มีค่านิยมสูงกว่า ผู้ที่มีอายุ 21-25 ปี

พ.ศ. 2526 ชูเพ็ญ วิบูลสันติ (2526: ข). ได้ทำการวิจัยเรื่อง ยาแก้ไข ลดปวดที่ขายดีในร้านขายยาในจังหวัด เชียงใหม่พบว่า ยาที่ขายดีมากที่สุดคือ กลุ่มตัวยา แอสไพรินผสมตัวยาอื่น ๆ เช่น ฟินาเซติน และคาเฟอีน (เอพีซี) คิดเป็นร้อยละ 40.53 ของยอดขายรวม อันดับรองลงไปคือ กลุ่มตัวยาแก้ไขลดปวดผสมยาขับ เสมหะหรือยา ขยายหลอดลมประมาณร้อยละ 18.08 ของยอดขายรวม นอกจากนั้นก็ยังมียากลุ่มอื่น ๆ เมื่อ เปรียบเทียบกับยอดขายรวม เป็นดังนี้คือ กลุ่มตัวยาอนุพันธ์ของแอสไพรินร้อยละ 17.90 กลุ่มตัวยาพาราเซตามอล ร้อยละ 11.20 กลุ่มตัวยาแอสไพริน ร้อยละ 6.80 กลุ่ม ตัวยาเตตราซัยคลิน ร้อยละ 5.11 และกลุ่มตัวยาสเตียรอยด์ ร้อยละ 0.40 นอกจากนี้ ก็พบว่าผู้ซื้อยาจะเป็นผู้เลือกยาเองมากกว่าจะเลือกยาตามที่ผู้ขายยา เป็นผู้แนะนำให้ โดย คิดเป็นร้อยละ 89.38 และ 10.62 ตามลำดับ ในด้านผู้ขายยาแม้จะมีการแนะนำยา แก่ไขลดปวดให้ผู้ซื้อในปริมาณที่น้อยกว่าผู้ซื้อ เป็นผู้เลือกซื้อยาเองก็ตาม ส่วนใหญ่ก็พบว่า ผู้ขายได้เลือกยาพาราเซตามอลแนะนำแก่ผู้ซื้อให้ใช้เป็นยาแก้ไขลดปวด โดยคิดเป็น

ร้อยละ 5.80 ของยอดขายรวมหรือร้อยละ 53.90 ตามวิธีขายซึ่งผู้ขายเป็นผู้แนะนำยา ให้แก่ผู้ซื้อ ทั้งนี้ไม่รวมยากลุ่มพาราเซตามอลที่ใช้ซื้อการค้าอื่น ๆ จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ขายยาก็มีการแนะนำด้วยยาอื่น ๆ ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เป็นยาแก้ไข้ลดปวดให้แก่ผู้ซื้อบ้าง และจากผลการวิจัยนี้ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดเชียงใหม่ ใช้ยาแก้ไข้ลดปวดที่ถูกต้องและปลอดภัย

พ.ศ. 2527 จริยารัตน์ คมพัตย์ และคณะ (2527: ข) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระบาดวิทยาการไข้ยาระงับปวด และลดไข้ของผู้ประกอบอาชีพถีบจักรยานสามล้อในจังหวัดนครราชสีมาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการไข้ยาระงับปวดและลดไข้ ร้อยละ 75.0 ยาที่ใช้มากเรียงตามลำดับคือ ทัมใจ บูรา ยาชุดประสระบอแรด ปวดหายและอื่น ๆ ด้วยการซื้อยาจากร้านขายยาทุกรูปแบบในชุมชนโดยผู้ซื้อยาบอกชื่อยาที่ต้องการ ร้อยละ 76.2 บอกอาการที่เป็นร้อยละ 20.9 เหตุผลที่ต้องใช้ยาส่วนใหญ่จะมีอาการปวดเมื่อยหรือปวดศีรษะ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 54.4 ไม่ทราบว่ายาระงับปวดและลดไข้มีอันตรายเกี่ยวกับอาการแทรกซ้อนทางกระเพาะอาหารพบว่า อาการปวดแสบบริเวณยอดอกโดยเฉพาะเวลาที่หัวเป็นอาการที่พบบ่อย รองลงมาเป็นอาการปวดท้องก่อนรับประทานอาหาร และในจำนวนนี้ไม่ได้ไปตรวจรักษาที่ใด ร้อยละ 90.0 ระยะเวลาของการใช้ยามีความสัมพันธ์กับอาการปวดท้องทั้งก่อนและรับประทานอาหารที่ $p < 0.05$

พ.ศ. 2527 ประชา ทิมะภรณ์ (2527: 57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการไข้ยาเสพติดของนักศึกษาวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา พบว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา เคยดื่มเหล้าร้อยละ 14.00 สูบบุหรี่ ร้อยละ 12.80 สูบกัญชาร้อยละ 4.10 กินยากระตุ้นประสาทร้อยละ 1.10 เสพผงขาว ร้อยละ 0.50 และเสฟเฮโรอินร้อยละ 0.20

2. นักศึกษาวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดโดย

2.1 จากการที่เคยเห็นเพื่อนเสฟเป็นประจำ ได้แก่ เห็นเพื่อนสูบบุหรี่ ร้อยละ 36 กินเหล้าร้อยละ 13.10 เสฟกัญชาร้อยละ 2.80 กินเหล้าแห้งร้อยละ

1.80 กินยากระดับประสาทร้อยละ 1.60 เสพเฮโรอีนร้อยละ 1.10 เสพผงขาว ร้อยละ 1.10 นอกจากนั้นยังเห็นเพื่อนเล่นการพนันร้อยละ 5.00 เอาสิ่งของไป จำนำร้อยละ 4.40 เทียวช่องโสมเกมีร้อยละ 2.30

2:2 จากการที่นักศึกษาเห็นว่า ยาเสพติดนั้นมีอันตรายคือ เห็นว่า เฮโรอีนมีอันตรายมากที่สุดร้อยละ 74.80 เห็นว่า เหล้าแหม่งมีอันตรายมาร้อยละ 48.20 กัญชาร้อยละ 45.20 ยากระดับประสาทร้อยละ 44.00

พ.ศ. 2527 ประเสริฐ ดันสกุล (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง สภาพการรู้จักและสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนประถมศึกษา รู้จักสารเสพติดทุกชนิดที่ทำการศึกษารวบรวมส่วนใหญ่ รู้จักแต่เพียงชื่อ สารเสพติดต่อไปนี้ เป็นสารที่นักเรียนประถมศึกษา เกินกว่าสามในสี่ของ นักเรียนระดับนี้ทั้งหมดรู้จักชื่อ บุหรี่ เหล้า กัญชา เฮโรอีน ผีนและยาแก้ลมประสาท

2. สารเสพติดที่นักเรียนประถมศึกษา เห็นของจริงมากที่สุด ได้แก่ บุหรี่และ เหล้า แหล่งความรู้ที่ใหญ่ที่สุดสำหรับนักเรียนที่เคยเห็นสารเสพติด แต่ไม่เคยทดลองใช้ ได้แก่ เพื่อน บุคคลในครัวเรือนและคนอื่นที่ชี้ให้ไปซื้อ

สารเสพติดที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นของจริงจากเพื่อน ได้แก่ แอล เอสดี ไบกระห่อม กัญชา ทินเนอร์ ยาขยันและมอร์ฟีน ที่ได้เห็นจากคนในครอบครัวใช้ ได้แก่ ยาแก้ลมประสาท ยาแก้ปวดและยาม้า ที่เห็นจากบุคคลภายนอกมากที่สุด ได้แก่ ผีน สำหรับบุหรี่และเหล้า นักเรียนส่วนใหญ่ได้เห็นของจริงจากการไปซื้อให้คนอื่นมากที่สุด

3. แหล่งความรู้สำคัญของนักเรียนประถมศึกษาที่เคยได้ยินชื่อสารเสพติด แต่ไม่เคยลองใช้คือ สื่อมวลชนและโรงเรียน

สื่อมวลชนเป็นแหล่งความรู้ที่ทำให้นักเรียนประถมส่วนใหญ่รู้จักแต่ชื่อ เหล้า เบียร์ ไวน์ บุหรี่ เฮโรอีน และยาแก้ลมประสาท ผีน ยาแก้ปวด ยาขยัน กัญชา ยาม้า ทินเนอร์ โรงเรียนเป็นแหล่งความรู้เรื่องมอร์ฟีน ไบกระห่อม และแอล เอสดี สำหรับนักเรียนที่เคยได้ยินแต่ชื่อ

4. มีนักเรียน นักศึกษาเคยใช้สารเสพติดทุกชนิดที่ทำการศึกษา สารที่มีผู้ลองใช้มากที่สุดได้แก่ เหล้า บุหรี่ กัญชา นอกนั้นมีผู้เคยใช้ไม่ถึงร้อยละ 20 ส่วนใหญ่เป็นการใช้ครั้งเดียว

ในระดับประถมศึกษา สารที่นักเรียนลองใช้มากที่สุดได้แก่ เหล้า บุหรี่ ทินเนอร์ และยาแก้ปวดประสาธ ส่วนในระดับมัธยม-อุดมศึกษา สารที่นักเรียน นักศึกษาลองใช้กันมากที่สุดได้แก่ เหล้า บุหรี่ กัญชาและยากระตุ้นประสาธ สารที่มีผู้ใช้บ่อย ๆ มากกว่าสารอื่นคือ บุหรี่ เหล้า และกัญชา

5. นักเรียน นักศึกษาที่เคยใช้สารเสพติดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย กลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา กลุ่มที่สภาพครอบครัวมีบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว กลุ่มที่รู้สึกว่าได้ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ครูอาจารย์และผู้ปกครองน้อย

ในระดับประถมศึกษา ผู้เคยลองใช้สารเสพติดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 พบในกลุ่มที่สถานศึกษาตั้งอยู่นอกเมือง พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลางมากกว่าภาคอื่น สำหรับผู้เคยลองใช้ในระดับมัธยม อุดมศึกษา พบมากในระดับอุดมศึกษา กลุ่มที่สถานศึกษาตั้งอยู่นอกเมือง กลุ่มที่พักอาศัยกันอยู่ตามลำพังหรืออยู่ในหอพักของสถานศึกษาในพื้นที่ภาคใต้ ยกเว้นผู้ใช้ยากระตุ้นประสาธพบมากในภาคเหนือ

6. สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาใช้สารเสพติดคือ อยากรลอง เพื่อนชวน มีเรื่องไม่สบายใจตามลำดับ ยกเว้นบุหรี่ปึ่งนักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า สาเหตุที่สำคัญคือเพื่อความโก้หรู

7. นักเรียนนักศึกษาระดับมัธยม อุดมศึกษา ส่วนใหญ่เห็นว่า สารเสพติดทุกชนิดมีอันตรายมาก ยกเว้นบุหรี่ปึ่งกับเหล้ามีอันตรายเพียงปานกลาง เฮโรอีนเป็นสารเสพติดที่ร้ายแรงที่สุด รองลงมาคือ มอร์ฟีน กัญชา ทินเนอร์ และฝิ่น การใช้สารเสพติดทุกชนิดเป็นสิ่งไม่ดี เฮโรอีนเมื่อติดแล้วเลิกไม่ได้ ส่วนบุหรี่ปึ่ง เหล้า กัญชาและยาแก้ปวดประสาธ ยากระตุ้นประสาธ เมื่อติดแล้วเลิกได้ สารนอกจากนั้นนักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่าจะเลิกได้หรือไม่ ผู้ติดสารเสพติดเป็นบุคคลที่ไว้วางใจไม่ได้ ยกเว้นคนติดบุหรี่ปึ่งเป็นบุคคล

ที่ไว้วางใจได้ ส่วนคนที่ติดมอร์ฟีนกับติดยาเฮโรอีนนั้น ไม่น่าใจว่าจะ เป็นคนที่วางใจได้ หรือไม่ ถ้าสมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติดจะรังเกียจมากยกเว้นบุตรี หากสมาชิกในครอบครัวใช้มักเรียน นักศึกษาจะรู้สึกรังเกียจน้อย

พ.ศ. 2527 ศูนย์เวชศึกษาป้องกันวิทยาลัยครูสงขลา (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้สารเสพติดของนักเรียน นักศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสงขลา พัทลุง และสตูล ผลปรากฏว่า ในระดับมัธยมศึกษา มีสภาพการใช้สารเสพติด ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และวิทยาลัยครูส่วนใหญ่ไม่เคยใช้สารเสพติด แต่พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายประมาณร้อยละ 40.00 เคยเห็นเพื่อนสูบบุหรี่ และดื่มสุราเป็นครั้งคราว นักศึกษาอาชีวศึกษาและวิทยาลัยครู ร้อยละ 50.00 เคยเห็นเพื่อนสูบบุหรี่เป็นประจำ ร้อยละ 55.00 เคยดื่มสุราเป็นครั้งคราว ส่วนสารเสพติดอื่น ๆ ก็มีใช้บ้างแต่เป็นครั้งคราว

2. นักเรียน นักศึกษา คิดว่าสาเหตุของการติดสารเสพติดส่วนใหญ่เป็นเพราะอยากทดลอง ระวังอาการปวด ปรับตัวเข้ากับเพื่อน และต้องการความโก้หรู

3. นักเรียน นักศึกษาที่ไม่เคยใช้สารเสพติดมีความเห็นว่า สารเสพติดมีอันตรายและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสารเสพติดมากกว่านักเรียนนักศึกษาที่เคยใช้สารเสพติดมาก่อน นักเรียน นักศึกษามีความเห็นว่าสารเสพติดบางชนิดก็สามารถเลิกเสพได้ บางชนิดก็เลิกเสพไม่ได้ บางชนิดก็ไม่แน่ใจว่าจะ เลิกเสพได้หรือไม่ เช่น บุหรี่และสุรา นักเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้ที่ติดสารเสพติดเป็นบุคคลที่ไว้วางใจไม่ได้ และน่ารังเกียจ สารเสพติดที่มีอันตรายมากคือ เฮโรอีน มอร์ฟีน และทินเนอร์ ตามลำดับ

พ.ศ. 2527 สันทัต เสริมศรี และ เจมส์ ไรลีย์ (2517: 32)

ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการใช้บริการทางการแพทย์ สาธารณสุขและการคุมกำเนิดของคนไทย เพื่อสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับระบบความสัมพันธ์ทางสังคมพบว่า คนไข้ที่ได้รับยาจากหมอมักไม่รู้ว่าเป็นยาอะไร ทั้งไม่สามารถบอกชนิดของยาหรือชื่อของยาได้เลย แต่เมื่อถามหมอ หมอจะบอกว่า เป็นยาแก้ไข้แก้ปวด ดังนั้นเมื่อมีอาการเช่นเดิม คนไข้จะไปถามซื้อยาแก้ปวดแก้ไ้จากร้านขายยาซึ่งสะดวกกว่าไปหาหมอ

พ.ศ. 2528 อุดม คมพัตย์ และคณะ (2528: 1) ได้ทำการวิจัย เรื่องทัศนคติของชาวชนบทที่มีต่อการบริการอนามัยของรัฐ ที่อำเภอสูงเนิน จังหวัด นครราชสีมา พบว่าเมื่อมีอาการป่วยระยะแรกจะซื้อยามารับประทานเองก่อน มากกว่า ร้อยละ 80 ต่อมาเมื่ออาการไม่ทุเลาจึงจะไปใช้บริการของรัฐ ซึ่งมีความสะดวกน้อย เพราะไกลจากที่พักอาศัย สำหรับชนิดของยาที่ซื้อได้แก่ ยาแก้ปวดหลัง ปวดข้อ ปวดเมื่อย ขาและน่อง รวมทั้งยากันอาการไข้ จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าจากการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อจัดหายาที่จำเป็นไว้ใช้ในหมู่บ้าน พ.ศ. 2525 พบว่า ชาวชนบทในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเดียวต้องสูญเสียเงินค่ายาแก้ปวดประมาณเดือนละกว่า 5 ล้านบาท หรือปีละมากกว่า 80 ล้านบาท ถ้าคิดรวมทั้งประเทศแล้วจะเป็นเงินจำนวนมหาศาล

ผลการวิจัยในต่างประเทศ.

ค.ศ. 1981 เดนนิส (Dennis 1981: 3090B) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสืบสวนพฤติกรรมการใช้ยาโดยไม่มีใบสั่งแพทย์ภายในครอบครัว (An Investigation of Prescribed and Nonprescribed Medicine Use Behavior Within the Family Context) โดยมีเป้าหมายเพื่อค้นหาลักษณะพิเศษที่สามารถสังเกตเห็นได้ของแต่ละบุคคล และลักษณะของสภาพครอบครัวที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยา การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 645 ครอบครัว โดยที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.00 เป็นกลุ่มที่ใช้ยาตามใบสั่งแพทย์ และร้อยละ 20.00 เป็นกลุ่มซึ่งใช้ยาโดยไม่ปรึกษาแพทย์ ร้อยละ 80.00 ของกลุ่มผู้ใช้ยาตามใบสั่งแพทย์ และร้อยละ 67.00 ของกลุ่มผู้ใช้ยาโดยไม่ปรึกษาแพทย์ ให้คำตอบว่า ความเจ็บป่วยนั้นเป็นสื่อแรกที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการใช้ยา และนอกจากนั้นยังพบว่า อายุมีส่วนสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมการใช้ยาตามใบสั่งแพทย์ และถ้ามีสมาชิกในครอบครัวใดใช้ยาโดยไม่ปรึกษาแพทย์มาก่อน แล้วจะทำให้สมาชิกมีพฤติกรรมการใช้ยาโดยไม่ปรึกษาแพทย์เพิ่มขึ้นภายในครอบครัวนั้นด้วย แม้ว่าครอบครัวและตัวบุคคลจะเป็นตัวแปรสำคัญต่อพฤติกรรมการใช้ยา ก็ยังไม่สามารถสรุปผลทั้งหมดได้ เพราะยังมีตัวแปรอื่น ๆ อีกมากมายที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมต่างกัน ตัวแปรที่ศึกษานี้ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของตัวแปรอีกหลาย ๆ ตัวแปรเท่านั้น

011554

ค.ศ. 1981 เดเซลสกี (Dezelsky 1981: 81) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ยาโดยไม่ได้รับการตรวจรักษาจากแพทย์ใน มหาวิทยาลัย 5 แห่ง ของสหรัฐอเมริกา ในรอบ 10 ปี (A-Ten Years Analysis of Non-Medical Drug Use Behavior at Five American University) พบว่า

1. การใช้กัญชา นักศึกษาที่เคยใช้กัญชามีมากขึ้นในปี 1970 มีเพียงร้อยละ 28 แต่ปี 1980 มีถึงร้อยละ 75 ในมหาวิทยาลัยทั้ง 5 แห่งพบว่า นักศึกษามีการใช้กัญชาอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยอริโซนา มีถึงร้อยละ 48 ในปี 1980

2. โคเคน พบว่า จากปี 1970 ถึงปี 1980 นักศึกษามีการใช้โคเคนในปริมาณสูงขึ้นมา

3. สุรา นักศึกษาทุกมหาวิทยาลัยมีการดื่มสุรามากขึ้น ในมหาวิทยาลัยอริโซนา มีกลุ่มนักศึกษาที่ดื่มสุราถึงร้อยละ 94 ในมหาวิทยาลัยอื่นร้อยละ 80 นักศึกษาดื่มกันในหอพัก ซึ่งส่วนมากจะดื่มกันในช่วงของวันสุดสัปดาห์และงานปาร์ตี้ ประมาณร้อยละ 4 ที่ต้องมีการดื่มตลอดทั้งวัน และพบว่า เพศชายจะนิยมการดื่มเบียร์ แต่เพศหญิงนิยมการดื่มไวน์

4. แอมเฟตามีน พบว่านักศึกษาร้อยละ 17 ที่ใช้แอมเฟตามีน โดยไม่มีความแตกต่างกันในระหว่างทั้งสองเพศอย่างมีนัยสำคัญ

5. บาร์บิทูเรท พบว่ามีการใช้บ้างแต่น้อยกว่าประเภทอื่น ๆ พฤติกรรมการใช้ยาเหล่านี้ส่วนมาก เกิดจากการทดลองสูบกัญชาในช่วงระหว่างอายุ 15-18 ปี

ค.ศ. 1980 เลวี และ เรย์เซอร์ (Levy and Rasher 1981: 341) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ยาจำนวนมากขึ้น และบ่อยขึ้น กับเหตุผลในการใช้ยานั้นในกลุ่มของนักเรียน (Relation of Intensity and Frequency of Student Drug Use to Reason for Use) พบว่า

1. ในด้านของเหตุผลในการใช้ยาจำนวนมากขึ้นและบ่อยขึ้นนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับการเพิ่มจำนวนมาก และความถี่ในการใช้ยาของตัวยา 7 กลุ่ม คือ สุรา แอมเฟตามีน โคเคน กัญชา ยาหลอนประสาท ยานอนหลับ และยากล่อมประสาท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของเหตุผลในการเพิ่มจำนวนยานอนหลับ และยาแก้ปวด แต่ไม่มีความแตกต่างกันในกลุ่มยาแก้ปวดด้วยกัน และพบว่าผู้ใช้ยาที่แตกต่างกันจะมีเหตุผลในการใช้ มีความถี่ในการใช้ยาและปริมาณการใช้ยาที่แตกต่างกัน

2. เหตุผลในการใช้ยา ความถี่ และปริมาณการใช้ยานั้นสามารถที่จะทำนายได้ จากตัวแปรด้านกายภาพและสังคม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลในการใช้ยากับความถี่และปริมาณการใช้ยานั้นขึ้นอยู่กับประเภทของยา

4. การทำนายเหตุผลในการใช้ยา

4.1 ผู้ที่ดื่มสุรา สูบกัญชา ที่ให้เหตุผลว่า เพื่อสังคมนั้นจะใช้ปริมาณปานกลาง และต่ำ

4.2 แอมเฟตามีน และ โคเคน นั้น นักเรียนจะใช้มากกว่าการดื่มสุรา หรือการสูบกัญชา โดยผู้ใช้แอมเฟตามีนในปริมาณมาก ๆ จะให้เหตุผลว่า เพื่อสังคม ส่วนผู้ใช้ในปริมาณน้อย ๆ จะให้เหตุผลว่า เพื่อทดลองและเพื่อความสดใส รุ่งเรือง

4.3 ยาแก้ปวด เป็นยากล่อมเดี่ยวที่ไม่มีนัยสำคัญในการทำนาย

4.4 นักเรียนจะใช้ยานอนหลับ เพื่อการผ่อนคลายความตึงเครียดในปริมาณที่สูงกว่าเหตุผลอื่น ๆ

ค.ศ. 1981 ริเวอร์ (River 1981: 171) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการเสพยาและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (Is There a Relationship Between Drug Use and Academic Achievement?) พบว่า

1. ไม่มีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่มผู้สูบกัญชา ดื่มสุรา และใช้ยาชนิดอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ หรือกลุ่มที่เคยใช้บ้าง และกลุ่มที่ไม่เคยใช้เลย แต่มีความ

แตกต่างกันในกลุ่มระหว่างผู้ใช้อย่างสม่ำเสมอ กับกลุ่มผู้ที่ไม่เคยใช้เลยในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและอาชีพ

2. ไม่มีความแตกต่างกันในด้านของการจบการศึกษาหรือความสามารถในการสะสมหน่วยกิตจนสมบูรณ์ในระดับต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มที่ใช้ยา กัญชา และสุราอย่างสม่ำเสมอ และกลุ่มที่ใช้บ้างในบางโอกาสและกลุ่มที่ไม่เคยใช้เลย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ยาและอาชีพนั้นพบว่ามีความสัมพันธ์กันมาก โดยพบว่าผู้ใช้นายามีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกัญชา เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด และมีส่วนสัมพันธ์ให้เกิดการใช้ยาชนิดอื่น ๆ อีกด้วย แต่พบว่ายาชนิดอื่น ๆ โดยทั่วไป ไม่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ในด้านการประกอบอาชีพเลยนอกจากกัญชา

ค.ศ. 1982 กูเตียร์ (Gutierrez 1982: 2038B) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นสาเหตุให้สตรีใช้ยาในทางที่ผิด (An Attributional Approach to Female Drug Abuse) โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรกเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองที่อยู่ในระดับต่ำ ข้อสมมติฐานที่ว่าผู้ใช้นายาในทางที่ผิดจะมีลักษณะที่อ่อนแออย่างเห็นได้อย่างชัดเจน ประสบการณ์ชีวิตทั้งในทางที่ประสบผลสำเร็จด้วยดีหรือล้มเหลวก็ตาม อาจเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมการใช้ยาในทางที่ผิดได้ และยาเหล่านั้นก็สามารถหาซื้อได้ง่ายอีกด้วย ประการที่สอง หลังจากที่ได้รับการรักษาอาการเจ็บป่วยเป็นเวลานานหลาย ๆ เดือนโดยเฉพาะการรักษาผู้ที่ใช้ยาในทางที่ผิดนั้นในกลุ่มของเพศชายผู้ที่ใช้ยาผิดจะมีลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มปกติมากนัก แต่สำหรับในกลุ่มเพศหญิงนั้นแล้วจะมีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่มผู้ใช้นายาผิด และกลุ่มปกติซึ่งแสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพในการบำบัดรักษาในกลุ่มของเพศหญิงนั้นด้อยกว่าเพศชาย นอกจากข้อสมมติฐานทั้ง 2 ประการแล้ว ยังใช้วิธีการประเมินลักษณะความอ่อนแออีกหลายวิธี และพบว่าในกลุ่มสตรีที่มีการใช้ยาในทางที่ผิดมีคะแนนของคุณลักษณะความอ่อนแอสูง ผลสำเร็จในชีวิตของสตรีในกลุ่มนี้จะมีสาเหตุมาจากสิ่งภายนอกและมีสาเหตุที่ไม่แน่นอนมั่นคง แต่ความล้มเหลวในชีวิตนั้นมิสาเหตุที่เกิดจากภายในและ เป็นสาเหตุที่มีความแน่นอนมั่นคงมากกว่าในกลุ่มผู้ใช้นายาผิดใน

เพศชาย หรือผู้ที่ไม่เคยใช้ยาผิดทั้ง เพศชายและ เพศหญิงก่อนที่จะมาทำการรักษา ส่วนคะแนน ความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ที่มีการใช้ยาในทางที่ผิดนั้นจะต่ำกว่าคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ที่ไม่มีการใช้ยาในทางที่ผิด โดยไม่มีความเกี่ยวข้องกับสถานภาพทางเพศ ทั้ง เพศหญิงและ เพศชายที่มีการใช้ยาในทางที่ผิดไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านคุณลักษณะ ต่าง ๆ ของเขาภายหลังจากที่ได้รับการรักษาแล้ว แต่มีความเปลี่ยนแปลงในด้านของความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

ค.ศ. 1983 ริเซอร์ (Ryser 1983: 435) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้ยาในทางที่ผิดของนักเรียนในปี ค.ศ. 1974 และปี 1980 (Students and Drug Abuse, 1974 and 1980) พบว่าการเก็บข้อมูลด้วยการไปเยี่ยมนักเรียนผู้ซึ่งป่วย และรักษาตัวอยู่ในห้องฉุกเฉินในโรงพยาบาลต่าง ๆ พบว่า ยาที่ใช้กันมี 3 ประเภท คือ สุรา แอสไพรีน และไดอะซีแพม ส่วนประเภทอื่น ๆ ที่ใช้กันมากได้แก่ ภัยุชา เซโคบาร์บิทัล มอร์ฟีน เฮโรอีน แอมโมบาร์บิทัล ยาเหล่านี้เคยเป็นที่นิยมกันมาก ในปี 1974 แต่กลับไม่ได้รับความนิยมในปี 1980 ยกเว้นสุรามีความต้องการในการ เสพสูงมากขึ้น และพบว่าสารระเหยหอมมีอัตราความนิยม เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ในปี 1980 และพบว่านักเรียนที่ป่วยอยู่ในห้องฉุกเฉินนั้นร้อยละ 50 พยายามฉีดยา เพื่อฆ่าตัวตาย โดยพบว่าการเยี่ยมนักเรียนที่ป่วยในโรงพยาบาล 100,000 แห่ง พบว่านักเรียน 29 คน พยายามใช้ยาฆ่าตัวตาย และพบว่านักเรียน 220,000 คน เคยใช้ยาเกินขนาดเพื่อฆ่าตัวตายด้วย

ค.ศ. 1984 เวคสเลอร์ และคณะ (Wechsler and others 1984: 201) ได้ทำการวิจัยเรื่องการดื่มสุราและการเสพยาชนิดอื่น ๆ ที่มีผลต่อ สวัสดิภาพการขับขี่รถยนต์ (Alcohol and Other Drug Use and Automobile Safety) ซึ่งเป็นการสำรวจในกลุ่มวัยรุ่นของเมืองบอสตันพบว่า นักเรียนร้อยละ 37 ไม่ดื่มสุรา ร้อยละ 83 ดื่มน้อยเล็กน้อย แต่มีอยู่เพียงร้อยละ 9 ในกลุ่มผู้ดื่มนี้ยอมรับ ว่ามีการดื่มเป็นจำนวนมาก ส่วนการสูบบุหรี่นั้นนักเรียนร้อยละ 57 กล่าวว่า เคย ทดลองสูบบุหรี่มาแล้ว ร้อยละ 44 ที่สูบบุหรี่ระหว่างปี 1981-1982 และเมื่อสูบบุหรี่

แล้วก็มีแนวโน้มที่จะสูบอีกต่อไปเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ มีนักเรียนถึงร้อยละ 48.00 สูบกัญชาอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง และร้อยละ 29.00 ที่ต้องมีการสูบกัญชาทุกวันหรือเกือบทุกวัน ส่วนยาเสพติดชนิดอื่น ๆ นั้นพบว่านักเรียนส่วนมากจะใช้ยาเสพติดระหว่างอายุประมาณ 16 ปี หรือมากกว่านั้นโดยร้อยละ 18.00 ใช้แอมเฟตามีน ร้อยละ 17.00 ใช้โคเคน ร้อยละ 14.00 ใช้บาร์บิตุเรท และร้อยละ 14.00 อีกเช่นกันที่ใช้ยาจำพวกหลอนประสาท ร้อยละ 7.00 ใช้ยากล่อมประสาท มีน และเฮโรอีน ประมาณร้อยละ 2.00 จากผลดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการใช้ยาเหล่านี้มากกว่าการดื่มสุรา ส่วนในด้านอุบัติเหตุที่นักเรียนร้อยละ 14.00 กล่าวว่าแม้จะมีการดื่มสุราก็สามารถที่จะควบคุมรถยนต์ที่ตนขับขี่ได้ ร้อยละ 17.00 นิยมการสูบกัญชาขณะที่กำลังขับรถ และพบว่านักเรียนชายมีการดื่มและเสพยามากกว่าในเพศหญิง ในด้านการเสพยาชนิดอื่นกับการเกิดอุบัติเหตุที่นักเรียนมีทัศนคติว่า การเสพยาและการดื่มสุรานั้นไม่มีผลต่อการขับรถเลย และมีนักเรียนส่วนหนึ่งถึงร้อยละ 48.00 ที่กล่าวว่ายังไม่ทราบว่าจะอุบัติเหตุทางรถยนต์นั้นเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตของวัยรุ่นด้วย

สรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การวิจัยในประเทศไทย ผลการวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพในการใช้ยานั้นยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้ทำการวิจัยมาก่อน ผลจากการวิจัยต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันเป็นการวิจัยที่เน้นเฉพาะในด้านยาเสพติด และการบำบัดรักษาในกลุ่มนักเรียนมัธยมและนักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ยาหรือการใช้ไปก็ปรากฏแต่เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ แก้วปัด และเน้นกลุ่มประชากรเฉพาะกลุ่มเท่านั้น เช่น เกษตรกร กรรมกร โรงงาน กรรมกรทึบสามล้อ เป็นต้น
2. การวิจัยในต่างประเทศ ผลการวิจัยในต่างประเทศมีลักษณะเช่นเดียวกับผลการวิจัยในประเทศไทยคือ มุ่งเน้นการศึกษาวิจัยด้านยาเสพติดในกลุ่มประชากรซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น นักเรียน นักศึกษา บุคคลทั่วไป คนใช้ คนขับรถ เป็นต้น ส่วนผลการวิจัยซึ่งเกี่ยวกับยารักษาโรคนั้น ในต่างประเทศเน้นผลการทดลองการผลิตยา

ชนิดใหม่ ๆ หรือทดลองเพื่อศึกษาผลข้างเคียงของยาชนิดต่าง ๆ ที่มีต่อสัตว์ทดลองมากกว่าที่จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน

จากผลการวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศจะพบว่าเป็นการมุ่งเน้นวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดชนิดต่าง ๆ มากกว่าที่จะศึกษาริชัยเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการใช้ยา โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดให้ต้องมีการเรียนเกี่ยวกับการใช้ยา รักษาโรค ปัจจุบันก็ได้มีการใช้หลักสูตรระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มาเป็นเวลานานพอสมควรจะได้มีการสำรวจวิจัยว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผ่านการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการใช้ยา จะมีความรู้ ทักษะคิดเกี่ยวกับการใช้ยาเป็นอย่างไร สามารถใช้ความรู้และทักษะคิดในการพัฒนาการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด การวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการใช้ยาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นสำคัญ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย